

итѣ въ тѣхнитѣ кражби. — Кждѣ е Добри, запиталь Ботйовъ слѣдния день другаритѣ си съученици отъ Калоферската академия. — Горѣ! отговорили тие. Това му стигало. Ботйовъ познава Добри Коприщенеца. Той е отъ четата на Ангелъ войвода, билъ байряктаринъ на Лефтеря, четата на когото се състоѣла повече отъ калоферци, които ходѣли въ Цариградъ на работа. Както Ангелъ и Лефтеръ — повѣствува нашия поетъ, тѣй и Добри, бѣха отъ онѣзи класически хайдуци, въ които се явява живота на народа поробенъ съ всичкитѣ отенѣци на характера му, на обстоятелствата, които ни очудватъ съ добрини, очудватъ ни и съ злини. Тѣ ходѣха хайдути, както казватъ турцитѣ за насъ — за да покажатъ своето поетическо мжжество прѣдъ рода и врага и да отвръщатъ за обиди, сторени тѣмъ и на сиромаси, отъ турци и чорбаджии; затуй въ тѣхния животъ нѣма нищо таково, което би могълъ да осжди човѣкъ по каквато ще логика. (Съчинения, стр. 171).

Одескиятъ конспираторъ цѣни тие високи морални качества на народнитѣ хайдути; но той се научи още въ Одеса, че едно робство, тежко като олово, може да се свали чрѣзъ народна революция и когато у нейнитѣ партизани проникне единомушие, когато тѣ схванатъ необходимостта отъ тая революция. Частичниятъ бунтъ не може да потресе едно вѣковно робство. Ефектътъ, който той произвежда изъ мѣстодѣйствието, скоро заглѣхва, а робството продължава да свирѣпствува повече, и робътъ усѣща по-тежка перустия около шията си. Нашитѣ хайдути, които носѣха класическитѣ добродѣтели на българския народъ, проявяваха единъ по-високъ моралъ въ дѣйствиата си. Тѣ не бѣха егоисти, инѣкъ не биха понесли тежкия кръстъ на несрѣтата. Но, колкото да бѣше голѣма моралната сила на тѣхнитѣ дѣствия —, бунтътъ имъ не можеше да постигне никаква широко-национална